



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Václava Štencla a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně **AGROMAP s.r.o.**, se sídlem Praha 4, Hřebíkova 1873/6, zastoupené JUDr. Michalem Božkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 583/15, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2022, č. j. 11 A 188/2021-35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2022, č. j. 11 A 188/2021-35, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2021, č. j. MZE-24941/2021-18142 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Božka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 7. 2021, č. j. MZE-24941/2021-18142, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České plemenářské inspekce ze dne 6. 5. 2020, č. j. 2732/2020-ČPI. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou

ze spáchání dvou přestupků spočívajících v tom, že porušila povinnosti plynoucí z § 23 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), neboť v době kontroly dne 23. 7. 2019 bylo na hospodářství žalobkyně reg.č. CZ 32042517 Plichtice přítomno zvíře CZ567611932, nar. 1. 2. 2019, které nebylo evidované ve stájovém registru ani v Ústřední evidenci. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud uvedl, že žalovaný pochybil, pokud po doplnění odvolání nedoručoval písemnosti zástupci žalobkyně, tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Veškeré písemnosti se prokazatelně dostaly do sféry žalobkyně, která na ně adekvátně reagovala a prokazatelně hájila svá práva. Nedoručením písemností jí nebylo znemožněno realizovat kroky v odvolacím řízení a posléze podat včasnou žalobu. Žalobkyně tedy nebyla zkrácena na svých procesních právech. Žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by právní zástupce žalobkyně v odvolacím řízení vyvíjel jakoukoliv aktivitu, k níž by žalovaný odmítl přihlížet. Žalovaný se dále sice nevyjádřil k důkaznímu návrhu na výslech Ing. Petra Poskočila (společník žalobkyně), to ale nezpůsobilo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nebylo zřejmé, co žalobkyně chtěla jeho výsledkem prokázat. Ing. Poskočil a Ing. Š. (pracovnice žalovaného; jedná se o zřejmý omyl, neboť jako zástupce žalobkyně je vedle Ing. Poskočila v záznamu žalovaného označena Petra Š., pozn. NSS) se navíc zúčastnili jednání dne 3. 5. 2021, na kterém se rovněž vyjádřili k okolnostem spáchání skutku, přičemž žalovaný se s tímto vyjádřením ve svém rozhodnutí podrobně vypořádal. Nedošlo ani k porušení zásady dvojího trestání, neboť Státní zemědělský intervenční fond v související věci nerozhodoval o odpovědnosti za přestupek, nýbrž o snížení dotace za porušení podmínek dotace.

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka namítá, že žalovaný s jejím zástupcem nikterak nekomunikoval a zcela jej ignoroval v průběhu celého odvolacího řízení. O tom, že se ve věci konalo ústní jednání, se zástupce dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného. Je irelevantní, že se předvolání dostala do dispozice stěžovatelky. Pokud ona nevyrozuměla o předvolání svého zástupce, nelze jí to dávat k tíži. Jako právní laik nemohla tušit, jaká práva či povinnosti jí plynou z té které písemnosti. Ostatně nebyla poučena ani o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ani o jiných právech a povinnostech. Je logické, že zástupce nevyvíjel jakoukoliv aktivitu, neboť se o průběhu řízení dozvěděl až zpětně, po doručení rozhodnutí žalovaného. Nelze přihlídnout k judikatuře, kterou použil městský soud, neboť ta se zabývá nedoručením pouze jediné písemnosti. Žalovaný navíc vnášel do řízení zmatek, když přiznává, že dne 3. 5. 2021 se konalo ve věci ústní jednání, které je nesmyslně označeno jako „*záznam o nahlédnutí do spisu*“, a následně tento úkon interpretuje tak, jak se mu to zrovna hodí. Minimálně při tomto ústním jednání mohly být zástupcem činěny kroky za účelem ochrany

pokračování

práv stěžovatelky. Tvrzení o tom, že se stěžovatelka vyjádřila k podkladům rozhodnutí, je nepravdivé. O této možnosti nebyla poučena, proto se nemohlo jednat o vyjádření k podkladům rozhodnutí a stěžovatelka byla zkrácena na svých právech. V doplnění odvolání stěžovatelka uvedla účel výslechu Ing. Poskočila, který navrhla. Pokud městský soud konstatuje, že je v pořádku, že nebyl vyslechnut jeden z nejdůležitějších svědků, nelze tento postup akceptovat. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatelka také namítá, že vrácení dotací má v daném případě znaky správního trestání, neboť stěžovatelce byla již dotace vyplacena a až následně byla vyzývána k jejímu částečnému vrácení. Je tudíž nepřipustné, aby byla za tentýž skutek potrestána opakovaně. Na závěr kasační stížnosti stěžovatelka připojila stanovisko svých společníků.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své předchozí písemnosti.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených, přičemž neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tu spatřuje stěžovatelka ve způsobu, jakým posoudil městský soud posoudil její námitku, podle které se žalovaný nevypořádal s jejím návrhem na provedení výslechu Ing. Poskočila. Sama stěžovatelka však poukazuje na to, že se krajský soud s touto námitkou vypořádal pod bodem 31 napadeného rozsudku. Městský soud v tomto bodu uvedl hned několik úvah, které jej vedly k závěru o tom, že zjištěná vada není důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného: 1) stěžovatelka neuvedla, co chtěla výsledkem prokázat, 2) stěžovatelka nespороvala ani to, že se přestupků dopustila, ani uloženou sankci, 3) Ing. Poskočil se s Ing. Š. (městský soud měl zjevně na mysli P. Š.) zúčastnili jednání u žalovaného, na kterém se k okolnostem spáchání skutku vyjádřili, 4) s tímto vyjádřením se žalovaný vypořádal. Nic tedy stěžovatelce nebránilo v tom, aby proti těmto úvahám v kasační stížnosti věcně brojila a aby Nejvyšší správní soud přezkoumal jejich správnost. Napadený rozsudek proto v této části není nepřezkoumatelný a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[9] Stěžovatelka dále namítá nesprávné posouzení otázky, zda vadné doručování v průběhu odvolacího řízení mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tato námitka je důvodná.

[10] Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný doručoval veškeré písemnosti poté, co obdržel doplnění odvolání ze dne 28. 1. 2021 s příloženou plnou mocí udělenou JUDr. J. V., pouze do datové schránky stěžovatelky. Konkrétně se jednalo o písemnosti označené jako „*Předvolání k ústnímu jednání*“ ze dne 15. 2. 2021, 23. 2. 2021, 25. 3. 2021 a 22. 4. 2021 a následně také samotné žalobou napadené rozhodnutí. Při úkonu žalovaného, který

se uskutečnil 3. 5. 2021, o němž byla sepsána listina označená jako „*Záznam o nahlédnutí do spisu*“, byli za stěžovatelku přítomni Ing. Petr Poskočil a P. Š., oba označení jako zástupci stěžovatelky.

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že pro projednávanou věc jsou přílehlavé závěry vyslovené v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 60/2016 - 26. V něm Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[n]edoručení určité písemnosti zástupci účastníka správního řízení, nezakládá a priori nezákonnost procesního postupu, pro kterou by bylo nutné vždy následně vydané rozhodnutí zrušit. Vždy je ale nutné posoudit, zda se zástupce účastníka správního řízení i přes uvedené pochybení prokazatelně seznámil s doručovanou písemností, případně zda dané pochybení vedlo ke zkrácení práv účastníka řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 7 A 125/2001 - 39, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, či ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014 - 41; závěry v uvedených rozhodnutích se sice nevztahují konkrétně k doručení výzvy k doplnění odvolání, nicméně je lze obdobně aplikovat i na nyní posuzovanou věc). Rovněž ve správním řízení se tedy vychází z materiálního pojetí doručení.“ Městský soud však ve světle této judikatury nesprávně posoudil důsledky vadného doručování pro nyní posuzovanou věc.

[12] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil také další úvahu, která je pro tuto věc přílehlavá: „*Institut zastoupení přitom spočívá právě v tom, že účastník řízení přenese aktivitu na svého zástupce. Pokud je písemnost doručena zastoupenému účastníku řízení, může účastník řízení v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu oprávněně předpokládat, že dojde k doručení písemnosti i jeho zástupci, který případně ve správním řízení učiní další kroky.*“ Jinými slovy, účastník řízení, který zmocní svého zástupce pro správní řízení, může legitimně očekávat, že správní orgán bude komunikovat se zástupcem, který pak bude hájit jeho práva ve správním řízení. Je totiž nutno vzít v úvahu, že zmocnění zástupce pro správní řízení není toliko jakousi volbou doručovací adresy, nýbrž výkonem práva na právní pomoc, respektive práva na obhajobu (v případě správního řízení o „trestním obvinění“ v širším slova smyslu, jako v nyní projednávané věci; viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 As 225/2015 - 32). Tato práva jsou ústavně zaručena v čl. 37 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod či čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[13] Vliv vadného doručování písemností přímo účastníku řízení namísto jeho zástupci na zákonnost správního rozhodnutí je tedy nutno posuzovat v první řadě z pohledu toho, zda zmocněný zástupce přes procesní pochybení realizoval procesní práva účastníka řízení (resp. poskytoval mu u nich právní pomoc), a pokud nikoliv, zda to bylo způsobeno právě vadným doručováním. Městský soud naopak na věc nahlížel principiálně nesprávně, neboť vliv na zákonnost správního rozhodnutí posuzoval výhradně z pohledu toho, zda přes zjištěné procesní pochybení samotná stěžovatelka realizovala svá procesní práva, a to bez ohledu na to, zda při svých krocích mohla reálně využívat pomoci svého zástupce a hájit se „*prostřednictvím obhájce*“ (čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). V důsledku toho pak chybně přikládal váhu tomu, že samotné stěžovatelce se prokazatelně dostaly

pokračování

do dispozice doručované písemnosti, že sama mohla uplatňovat svá práva ve správním řízení a že následně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[14] V posuzované věci reagovala na jednotlivá „*Předvolání k ústnímu jednání*“ sama stěžovatelka, a to nesouhlasem s jednáním „*formou online schůzky*“ spojeným se žádostí o osobní jednání (podání ze dne 17. 2. 2021), žádostí o zrušení termínu ústního jednání z důvodu současné epidemiologické situace (podání ze dne 26. 2. 2021) a dotazem na možnost pořídit protokol s připomínkou, že pokud se má jednat pouze o umožnění nahlédnutí do spisu, nemůže se jednat o ústní jednání (podání ze dne 26. 4. 2021). U následného úkonu žalovaného dne 3. 5. 2021 byli za stěžovatelku přítomni Ing. Petr Poskočil a P. Š., oba označení jako zástupci stěžovatelky, kteří se také vyjádřili k věci.

[15] Z uvedeného je patrné, že úkony, které stěžovatelka činila (resp. činily je osoby, kterým je připisováno oprávnění zastupovat stěžovatelku, ačkoliv ve správním spise není založena žádná listina osvědčující takové oprávnění Ing. Petra Poskočila či P. Š.), nečinil její zmocněnec a ten nebyl ani přítomen úkonu žalovaného, při němž mělo dojít k realizaci stěžejních procesních práv stěžovatelky. Na jednu stranu stěžovatelka mohla vzniku této situace zabránit tím, že by na toto pochybení včas upozornila žalovaného, nebo by o úkonech žalovaného informovala svého zástupce, který by učinil příslušné kroky vůči žalovanému. Na stranu druhou žádná okolnost nenásvědčuje tomu, že by tak stěžovatelka neučinila s nekalým záměrem. V pochybnostech je nutno se přiklonit k variantě, že stěžovatelka jakožto právní laik nemusela vědět, že žalovaný nekomunikuje s jejím zástupcem, a nemusela si být jista tím, jaké důsledky mají jednotlivé úkony žalovaného a jaké kroky budou před vydáním konečného rozhodnutí ještě následovat. Právě proto si také mohla jako zástupce zvolit advokáta. Vadné doručování v průběhu odvolacího řízení tak mělo za následek to, že žalovaný znemožnil stěžovatelce realizovat její právo na obhajobu, a to i při úkonu ze dne 3. 5. 2021, kterému sám žalovaný přisuzuje hned několik významů: ústní jednání ve věci, nahlížení do spisu a seznámení s podklady rozhodnutí. Znemožnění realizace práva na obhajobu při takto významných úkonech mělo podle názoru Nejvyššího správního soudu za následek podstatné zkrácení stěžovatelky na jejích právech.

[16] Zkrácení na právech stěžovatelky bylo v daném případě umocněno značnou neprůhledností počínání žalovaného, která mohla objektivně zvyšovat potřebu právní pomoci. Obsah jednotlivých „*Předvolání k ústnímu jednání*“ totiž nebyl zcela jednoznačný. V jednom z nich žalovaný hovoří o předvolání k ústnímu jednání, v dalším o možnosti nahlédnutí do spisu a vyjádření se ke shromážděným podkladům a v posledních dvou již o termínu „*ústního jednání (nahlédnutí do spisu)*“. V návaznosti na to sepsaný „*Záznam o nahlédnutí do spisu*“ již působí natolik zmatečným dojmem, že pro právního laika je takřka nemožné pochopit, jaký úkon žalovaného se vlastně dne 3. 5. 2021 uskutečnil.

[17] Pro závěr o tom, že nedošlo ke zkrácení stěžovatelky na jejích právech, proto nemůže svědčit skutečnost, že její zástupce vůči žalovanému nečinil žádné úkony, které by žalovaný opomenul. Podobný argument použil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 - 81, na který městský soud odkázal, nicméně tento rozsudek

se týkal skutkově odlišné (specifické) situace. Odvolací orgán totiž v dané věci jednak nečinil před vydáním rozhodnutí vůči odvolateli žádné úkony, jednak neakceptoval účinky zastoupení zmocněncem z Kuvajtu (byť tento závěr sdělil odvolateli až v konečném rozhodnutí). Nejvyšší správní soud naopak souhlasí se stěžovatelkou, že v nyní projednávané věci se nečinnost zástupce jeví jako logický důsledek toho, že jej žalovaný o svých úkonech neinformoval. Nabízí se přitom řada úkonů, které by zástupce činit mohl, nedošlo-li by k uvedenému pochybení. Nejenže mohl vznášet procesní námitky vůči postupu žalovaného, ale mohl také pomoci stěžovatce pochopit nepřehlednou procesní situaci, upřesnit důkazní návrh na výslech svědka (jehož nedostatečnost posléze žalovaný stěžovatce vytknul), ale také navrhopvat důkazy další a vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí nejen z hlediska skutkového, ale také z hlediska právního. Je přitom zřejmé, že právě vyjádření „zástupců“ stěžovatelky při úkonu dne 3. 5. 2021 věnoval žalovaný značnou pozornost, když jednotlivé body vyjádření na stranách 3 až 6 z celkem 8 stran svého rozhodnutí podrobně vypořádal. Nelze proto bez dalšího předjímat, že by zástupce stěžovatelky již nemohl do věci přinést nic nového, a to například proto, že do té doby stěžovatelka spáchání skutku ani výši uložené pokuty nezpochybnila.

[18] Stěžovatelka dále namítá nesprávné posouzení její námitky opakovaného potrestání za tentýž skutek. Za první trest totiž považuje to, že ji na základě téhož pochybení údajně vyzval Státní zemědělský intervenční fond k vrácení dotace. Tato námitka není důvodná.

[19] Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od skutečnosti, že stěžovatelka údajnou výzvu Státního zemědělského intervenčního fondu nedoložila, výzva k vrácení části dotace z důvodu porušení podmínek dotačního programu plní obecně účel reparační, nikoliv represivní. Smyslem je náprava protiprávního stavu formou navrácení neoprávněně čerpaných prostředků, nikoliv potrestání příjemce dotace. Na tyto závěry nemá žádný vliv, zda je příjemce dotace vyzván ke vrácení části dotace až poté, co mu vznikl nárok na dotaci. Ani v takovém případě se nejedná o trest v širším slova smyslu. To je ostatně zcela zřejmé z konstantní judikatury zdůrazňující reparační charakter odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou z povahy věci ukládány až poté, co příjemce dotace peněžité prostředky čerpal (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 44/2020 - 59). Následně udělená pokuta za související přestupek je tudíž prvním a jediným, nikoliv opakovaným trestem za daný skutek.

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nezákonný, a proto jej zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a dle § 78 odst. 4 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[21] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný tedy umožní stěžovatce v odvolacím řízení realizovat její procesní práva (zejména seznámení s podklady rozhodnutí a účast na ústním jednání) prostřednictvím zástupce, kterého si pro správního řízení zvolila (tj. advokáta JUDr. Jiřího

pokračování

Vaníčka, nedojde-li v mezidobí ke změně v zastoupení), a zvolenému zástupci bude také doručovat písemnosti určené stěžovateli.

[22] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

[23] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěšný nebyl.

[24] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a), d) g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) za tyto úkony právní služby činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 13 600 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2 856 Kč, tj. 21 % z částky 13 600 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky tedy činí 24 456 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 13 600 Kč + 2 856 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšné stěžovateli na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu